

25 SEPTEMBER 2011 – ZESENTWINTIGSTE ZONDAG DOOR HET JAAR

EERSTE LEZING

EZECHIEL 18, 25-28

Dit zegt de Heer:

„Gij beweert: De weg van de Heer is niet recht! Huis van Israël, luister toch! Zou het werkelijk mijn weg zijn, die niet recht is? Zijn niet veeleer uw wegen niet recht? Als een rechtvaardige zich van zijn rechtvaardigheid afkeert en kwaad gaat doen, dan zal hij daaraan sterven, sterven om het kwaad dat hij gedaan heeft.”

„En als de boosdoener zich van zijn boze daden afkeert en gaat handelen naar rechtschapenheid en deugd, dan zal hij in leven blijven. Als hij toch tot inzicht komt en zich afkeert van zijn slechte daden, dan blijft hij zeker leven, dan zal hij niet sterven.”

TWEDE LEZING

BRIEF AAN DE FILIPPENZEN 2, 1-11

Broeders en zusters,

Als vermaning in Christus en liefdevolle bemoediging iets vermogen, als gemeenschap van Geest, als hartelijkheid en mededogen u iets zeggen, maakt dan mijn vreugde volkomen door uw eenheid van denken, uw eenheid in de liefde, uw saamhorigheid en eensgezindheid. Geef niet toe aan partijzucht en ijdelheid, maar acht in ootmoed de ander hoger dan uzelf. Laat niemand zijn eigen belangen behartigen, maar liever die van zijn naasten. Die gezindheid moet onder u heersen welke ook Christus Jezus bezielde.

Hij die bestond in goddelijke majesteit, heeft zich niet willen vastklampen aan de gelijkheid met God. Hij heeft zichzelf ontledigd en het bestaan van een slaaf op zich genomen. Hij is aan de mensen gelijk geworden. En als mens verschenen, heeft Hij zich vernederd, door gehoorzaam te worden tot de dood, tot de dood aan een kruis. Daarom heeft God hem hoog verheven en Hem de naam verleend die boven alle namen is, opdat bij het noemen van zijn naam zich ieder een knie zou buigen in de hemel, op aarde en onder de aarde, en iedere tong zou belijden tot eer van God, de Vader: Jezus Christus is de Heer.

EVANGELIE

MATTEUS 21, 28-32

In die tijd zei Jezus tot de hogepriesters en de oudsten van het volk:

„Wat denkt ge van het volgende? Een man had twee zonen. Hij ging naar de eerste toe en zei: ‘Mijn zoon, ga vandaag werken in mijn wijngaard.’ ‘Goed vader’, antwoordde deze, maar hij deed het niet. Toen ging hij naar de tweede en zei hetzelfde. Deze antwoordde: ‘Nee, ik wil niet’; maar later kreeg hij spijt en ging toch. Wie van de twee heeft nu de wil van zijn vader gedaan?’

Zij antwoordden: „De laatste.”

Toen zei Jezus hun: „Voorwaar, Ik zeg u: de tollenaars en de ontuchtige vrouwen gaan eerder dan gij het Rijk Gods binnen. Johannes kwam tot u en beoefende de gerechtigheid; toch hebt gij hem geen geloof geschonken, terwijl de tollenaars en de ontuchtige vrouwen hem wel geloof schonken. Maar zelfs, nadat ge dit had gezien, zijt ge toch niet tot inkeer gekomen en hebt ge hem geen geloof geschonken.”

Schriftlezingen © Katholieke Bijbelstichting 's Hertogenbosch, www.bijbel.net

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

— Kris DEPOORTERE —

Ja maar, misschien neen, en toch

SARA EN AVRAM HADDEN TWEE ZONEN. Op een ochtend zei vader tegen Hannes, hun oudste zoon: „Wil je vandaag de heg scheren, het gras maaien en de verdorde tomatenstruiken opruimen?” „Jaja”, zei Hannes. Hij haalde de haagschaar boven en de kruiwagen, maar het was zo'n mooie dag en hij liet alles vallen en ging naar zijn vrienden. Dit is het verhaal van Hannes, de oudste zoon, of hoe een oorspronkelijk 'ja' een 'neen' wordt. Och, sluipende ontrouw gaat meestal traag. Je meent het goed, in het begin. Een overtuigd 'ja'. Maar er komt sleet op. 'Ja' wordt 'ja-maar', 'jamisschien', 'misschien-neen' en dan 'neen'. En toch maar de façade van 'ja' optrekken.

Op een andere ochtend zei moeder Sara aan Thomas, hun tweede kind: „Gisteren is de computer weer gecrasht. Er zit een virus op. Jij kent dat zo goed, zou je vandaag op je vrije dag eens kunnen kijken?” „Nee,” zei Thomas, „het is zo'n mooie dag. Ik ga naar mijn vrienden.” Moeder schrok even, maar ze wilde geen ruzie maken. Ze vertrok naar haar werk. Thomas nam een kop koffie: „Ik heb moeder gekwetst. Ze heeft toch veel voor ons gedaan.” En hij zette de computer aan. Het was een mooie herfst dag, maar ja... Dit is het verhaal van Thomas, de tweede zoon, of hoe een aanvankelijk 'neen' stilaan een 'ja' wordt: 'neen', 'waarom-neen?', 'misschien-ja' en 'ja'.

Het verhaal loopt dat er meer kinderen waren in het gezin van Sara en Avram. Zeker een derde kind, een dochter. Myriam heette ze. Ze was jong, pas getrouwd en zwanger. Over de kop in het werk. Ze kreeg een gsm van haar tante Liesbeth. Die was een stuk in de veertig. Ook zij was zwanger, heel onverwacht. Ze was zeer angstig. Haar man had een zware auditieve beperking – doofstom, zei men vroeger. Tante Liesbeth schreide: „Of Myriam niet kon komen helpen, en misschien inwonen tot aan de geboorte?” Myriam zei 'ja'. Ze belde Jozef, haar man, pakte haar koffer en vertrok. Het was erg lastig, want tante Liesbeth zeurde dag en nacht. Myriam bleef er tot de bevalling. Naar verluidt heette hun zoon Johan. 'De Doper', zouden ze later zeggen. Dit is het verhaal van Myriam, het derde kind: als mensen in nood je iets vragen, zeg je 'ja'? En een 'ja' blijft toch een 'ja'?

Ik heb gehoord dat er nog een vierde kind was bij Sara en Avram. Het had een ietwat ongewone naam, Jezus. Wie noemt zijn kind nu zo? Hij werkte in een timmerbedrijfje. Een rustig leven, zo leek het. Maar Jezus was onrustig. Hij was te bewogen. Hij trok zich iedereen aan. Hij was dus onbekwaam om een beleidsfunctie op te nemen, zei men. Hij kende een gezin verderop in de straat: illegalen uit Nigeria, vader en moeder aan de drank, geen werk, elektriciteit alweer afgesloten om onbetaalde facturen. Huilende kinderen. Jezus liep er af en toe eens binnen. Ze werden vrienden. Niemand vroeg hem wat. Maar hij kon het niet meer aanzien. Op een dag kwam de politie om de illegalen met Ryanair te repatriëren. Met geweld. Jezus was verbijs-terd. Hij boekte ook een vlucht en ging ze achterna.

Jezus heeft nu een timmerbedrijfje in Nigeria, bij de Igbo's. Wellicht herinneren we ons nog de Igbo-kinderen met hun opgezette buikjes van de hongersnood in de provincie Biafra. Het was de eerste keer dat de media zo'n verschrikkelijke beelden brachten (1967-1969). In het bedrijfje van Jezus verdienen nu al zes gezinnen hun brood. Dit is het verhaal van Jezus, het vierde kind: je moet toch niet wachten tot ze je iets vragen om 'ja' te zeggen. Het is een kwestie van werk te zien. En van aandachtige liefde.

Als we deze week even stilvallen, 's avonds na een drukke dag. Waar sta ik? Hannes: een 'ja' dat stilaan verslijt tot een 'neen'. Thomas: 'neen, nooit', maar naderhand toch 'ja'. Myriam: „Als ze mij iets vragen, zeg ik ja. En 'ja' is 'ja'.” Of Jezus: ellende zien en 'ja' zeggen vooraleer de vraag gesteld wordt? Het zal wel een mengeling zijn bij ons, een Hannes en een Thomas, een Myriam en een Jezus. Zetten we die Hannes dan stilaan op zijn plaats? De laatste plaats.

Het verhaal van Myriam en Jezus komt – net zoals dat van vorige week – uit een ongepubliceerd handschrift van de Bijbel dat door heel veel mensen wordt geschreven.